

*jsem totiž ve Foglarovi, / ani v diftonkách
nebo indiánkách, ale hltať jsem Mladou /
gardu a Tichý Don“; „(...) holky / přivydě-
lávající si tělem / jedna na mě vyvalila své
obrovské dary / na lavičce u Vltavy, / sáhla
mi do rozkroku a zasmála se: / „Až uschneš,
tak přijď, ty přijdeš, soudruhu, vid?“),
pak zase rozuměl skoro všemu, aby
nakonec (konec to ovšem ještě nebyl)
znovu ničemu nerozuměl. Zde pohledy
tam a zpátky, výčty, laskavé výčitky
i povzdechnutí a návraty plné paradoxů
ustávají, s hořkostí a rezignací přestávají
uplývající čas zachycovat, jištěny lenno-
novským „nevěř nikomu, komu je přes
třicet“. Zároveň však čtenář vycítí, že se
v té normalizované dekádě tolik ztrácí...
Zjevně tedy ani termín vydání tohoto
titulu nebyl náhodný, byl vsazen do
kontextu dvacetiletého výročí. Novot-
ného *Zpátky*? Ne náhodou se bilance
předposledního textu, zařazeného
mezi *Epilogy* a nazvaného *Když se potápěl
Titanic*, objevila v již připomenutém
sborníku *Nejlepší české básně 2009*.*

Vít Erban (nar. 1974)
debutoval v roce 1999
sbírkou *Velký vítr*.
Uplynulo deset let (!)
a v nakladatelství Malá
Skála vychází druhá Erbanova sbírka
Hora a obzor. Básník v ní podle svých

slov představuje „výběr z trojverší ve stylu
haiku“, pokouší se „naplnit a překročit tuto
tradiční japonskou formu – přesadit ji do kra-
jiny naší zkušenosti“. Pětapadesát trojverší
s přísně neměnným slabičným půdory-
sem 5 – 7 – 5. Pět fotografií Tomáše Dvo-
řáka (a šestá na obálce). Žádné násilné
lámání do veršů, řeč zní přirozeně. Nic
rušivého, žádná interpunkce, vše jen
kapky/kamínky malých písmen. Klid.
Samota. Řád. Soustředění. Žádné slovní
kejkle nebo efekty. Jen výjimečně jsou
verše sepnuty rýmem nebo jen blízkým
zněním hlásek. Ta česká krajina, v níž
už se mimochodem o haiku až inflačně
pokoušely desítky a dost možná stovky
autorů, je ale u Erbana k mé lítosti
trošičku chladná, trošinku bez života,
bez momentu překvapení, bez jiskry.
Poustečna. Uhrane spíše celkem než
jednotlivostmi. Nebe, měsíc, hora, ryb-
ník, slunce, vítr, voda, lány. Od léta do
léta, kruh. Cesta: „dalším obzorem / una-
vená cesta žhne / křižovatka dne.“ Mluví-li
zde někdo, je to především ticho. Nebo
ne? „Někdo promluvil / to nic to jen vítr
se / protáhl kamny.“ Zašustění, zapras-
kání, zaskřípění. Ano, několikrát zazní
(neslyšně!) milostný tón; na straně 19
skáče míč a na schodech jsou těžké kroky,
na s. 34 „stisk něčí ruky“ a na s. 54 je „tam
v dálce někdo“. Jednou zašteká pes, jed-
nou vyšplouchne ryba, na s. 13 najdeme

mouchu. Další přítomnost živých tvorů (lidí) prozrazuje jen zapáchnutý rýč, „*na konci cesty / uprostřed nebe trčí / zaražená hůl*“, na holé větvi visící modrá košile,

sčesané stromy, vlak a zrána zvonění sekyry. Vít Erban ovšem tu svou krajinu a to své mlčení umí napsat: „*vyhaslá svíce / jak tenký prst kouře teď / drží strop ticha.*“